

Örökségünk, közös kincsünk

Háromszáz éves a torbágyi egyházközség

Biatorbágyról, erről a Zsám-béki-medencében csendesen megbújó városkáról mindenki hallott már. Nyugodt és rendezett utcáit járva alig hisszük el, hogy Magyarország eddig ismert legnagyobb tornádója itt

dó település, Bia és Torbágy lakói sokszor kezdték újra itt az életet. Háborúk utáni romeltakarítás, pestisjárvány utáni újraéledés, földesurak, elnéptelenedés, betelepítés, kitelepítés váltogatták egymást.

tek. A mai torbágyiak nagy része e hajdani szorgos svábok leszármazottja, akik az 1700-as évek elején új hazát és otthonot találtak itt.

Az idei esztendő az itt élők számára fontos év. Hogy a hosszú utat megtett német ükapák és ükanyák pontosan mikor döntöttek úgy, éppen itt telepednek meg, nem tudni. De azt igen, hogy az első anyakönyvi bejegyzések 1714-ből valók. A település lakói ezért idén egyházközségük

háromszázadik évfordulóját ünneplik. A jubileumi esztendő egyik kiemelkedő eseménye volt szeptember 12-én, Mária neve napján a biatorbágyi templom búcsúja. Az ünnepi szentmisét *Spányi Antal* székesfehérvári megyéspüspök mutatta be paptársaival a gyönyörűen felújított templomban, amely – akár a település – számtalan változáson, viszontagságon esett át.

A torbágyi istenházára igazán illik a meghitt, családias

A kívül-belül megújult templom

pusztított 1924-ben, rá hét évvel pedig örült tetteivel *Matuska Szilveszter* írta be magát és Torbágyot a történelembe.

S ez csupán a XX. század. A két, hol egymástól elváló, hol egymással összekapaszkó-

A török hódoltság idején Bia és Torbágy fokozatosan néptelenedett el. Az ellenség kiűzése után Biára többségében magyar családok települtek vissza, Torbágyra pedig német nemzetiségűek érkez-

A búcsú főcelebránsa, Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök

Fiatalok a szentmisén

és szép jelző. A Szűzanyát ábrázoló főoltáron kívül két mellékoltára van. Az ünnepi szentmisén már felújított állapotában volt látható a *Páduai Szent Antalt* ábrázoló mellékoltár, amelyet a főpásztor meg is áldott. A tető, a falak, a templom kívül-belül megújult az utóbbi években. Az egyszerű, fehér falak tisztaságot sugároznak, és szinte hívják, marasztalják a betérőt.

Egy felújított templom önmagában természetesen csak egy csodálni való műemlék, a szemnek jóleső látvány. Üresen állva azonban inkább csak afféle szomorú szépség. Szerencsére a torbágyi templom nem ilyennek mutatkozott Mária neve napján. A város apraja-nagyja részt vett az ünnepségen. Helye volt itt gre-

goriánnak, motettéknek, magyar és német népéneknek. Helyük volt a gyermekeknek és a felnőtteknek.

Háromszáz év a történelemben csupán három perc. De a nemzedékek, családok életében már-már átláthatatlanul hosszú idő. Am egy-egy ilyen ünnep átláthatóvá teszi a századokat. A hála az ősök iránt, a köszönet a megmaradásért mindig megemelt pillanat, ahonnan rálátunk arra, honnan jövünk, s arra is, merre szeretnénk haladni: együtt, közösen. A torbágyi búcsú idén ilyen volt. Mégpedig annyira, hogy aki nem odavalósi, egy órára még az is torbágyinak érezhette magát.

Koncz Veronika
Fotó: Sánta Balázs